

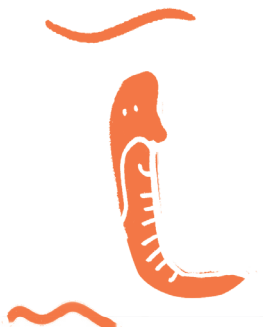
DE DINGEN

Op een dag begonnen de dingen te praten.

De motor van de bus mopperde.

En het mes in mijn hand zei: 'Schiet eens op met smeren, Ila.'

Mijn rechterschoen zei: 'Ik wil weleens links vandaag.' En mijn linkerschoen: 'Nee, dat is mijn voet!'

Het tafelkleed riep: 'Niet morsen!' Mijn slaapzak fluisterde: 'Kom maar hier, bij mij ben je veilig.'

De pannen rammelden, het bestek tikte, de radio zong een liedje. De wind waaide, het water golfde, de aarde draaide.

Het was in de zomer dat alles anders werd. Alles kwam tot leven en leek me iets te willen zeggen.

Maar wat?

EEN WEEK EERDER

Jimmy klom bij mama op schoot en ik ging op de grond tussen papa en mama in zitten.

En toen vertelden ze het.

Ik hoorde wat ze zeiden, maar ik voelde niets.

‘En daarna kom je weer thuis wonen?’ vroeg Jimmy.

Mama schudde haar hoofd. ‘Nee, ik blijf in mijn nieuwe huis.’

Jimmy keek haar geschrokken aan. ‘Maar...’ begon hij. ‘Waarom? Dat is toch niet gezellig?’

Mama glimlachte.

Papa begon het uit te leggen.

Ik huilde niet. Dat doe ik bijna nooit, ook niet als ik val en mijn knie helemaal geschaafd is.

Ik ben acht jaar en ik ben heel sterk, net zo sterk als de jongens in mijn klas. Ik kan het hoogst in de bomen klimmen en ik blijf altijd als laatste over bij ‘De vloer is lava’.

Jimmy huilt wel altijd om alles. Om vallen en bloeden, kwijt-raken, niet kunnen slapen. Als mama te laat thuis is, als hij niet mee mag spelen en als iets te moeilijk is of te lang duurt. Jimmy is pas vijf.

Ik huil alleen als niemand het ziet. Om kapotte dingen die ik net nieuw had en waar ik heel erg aan gehecht was. Zoals Pinkie, mijn pinguïn, toen ze haar vleugel verloor. Of toen mijn kat Nala kwijt was.

Maar nu hilde ik dus niet. Ik luisterde alleen maar.

Papa was nog steeds aan het uitleggen.

Ik zag hoe het zonlicht door het raam viel en hoe we daar zaten, Jimmy op schoot en ik op de grond. De boom in de voortuin bewoog bijna niet. Ik zag het oude roze vloerkleed en het kastje met de tv erop. Nala draaide drie rondjes voor ze ging liggen in haar mand op de vensterbank.

Misschien was het voor het laatst dat we zo met z'n vieren zaten.

Ik weet niet of dit er iets mee te maken heeft, maar een week later, tijdens het slotfeest, begonnen de dingen ineens tegen me te praten.

HET SLOTFEEST

Ik ging met papa en Jimmy naar het slotfeest van school. Het plein was helemaal versierd.

We aten koude frietjes op de stoeprand.

Daarna ging Jimmy dansen in de sokkendisco. Hij is op Sus-sie. Hij wil alleen maar met haar dansen.

Toen hij een keer bij mij in bed lag, vertelde hij me dat hij op haar is. ‘Maar ik ga nooit zo stom tegen haar doen als papa en mama tegen elkaar doen,’ fluisterde hij.

Ik ben op niemand en ik wil ook nooit op iemand worden. Ook niet op Sem, zelfs al heeft hij Nala teruggevonden toen ze kwijt was.

Op het feest liet ik wel vijftientig tattoos zetten. Elke keer dat ik het vroeg, gaf papa me geld. Steeds dacht ik dat hij zou zeggen: ‘Nu is het wel even klaar, Ila.’ Maar dat deed hij niet.

Hij stond te praten met de moeder van Manar. De ouders van Manar zijn ook gescheiden.

Er is één woord dat steeds in mijn hoofd zit. Soms denk ik het wel bijna honderd keer achter elkaar.

[illegible]

Dus ging ik naar Manar en vroeg het haar.

‘Waarom zijn jouw ouders gescheiden?’

‘Om een pan.’

‘Om een pan?’

‘Ja, mijn vader had de verkeerde gekocht.’

Daar dacht ik heel lang over na. Hoe kun je nou gaan scheiden om een pan?

Ik durfde niet aan Manar te vragen wat voor pan, dus dat moest ik zelf verzinnen. Een koekenpan? Een hapjespan? Een open of een dichte pan? Een zwarte pan? Een zilveren pan?

Een hoge of een lage pan? Of nog een heel andere pan?

En waar was die pan nu?

Vast niet bij Manars moeder, want die vond het de verkeerde. Nee, waarschijnlijk eten Manar en haar vader in het weekend samen uit die verkeerde pan.

Ik zag het al voor me: Manar en haar vader aan tafel, het bestek in hun handen geklemd en de pan tussen hen in. Ze kijken elkaar aan, over de pan heen. De pan is rond en hoog en zilverkleurig. Niets verkeerd aan, zo op het eerste gezicht.

Maar dan tilt Manars vader de deksel op. Het walmt en damp. Het stinkt. Een dikke groene drab bubbelt op de bodem. Arme Manar en arme papa van Manar! Het eten is smerig.

‘Kan ik dan niks?!’ roept haar vader vertwijfeld.

‘Is het weer vies, pap?’ vraagt Manar.

‘Ja,’ antwoordt hij. ‘Het is weer vies.’

‘Geeft niet, hoor,’ zegt Manar.

‘Weet je wat ik wel kan?’ zegt haar vader.

‘Nee,’ zegt Manar.

‘Samen met jou friet gaan halen en daar dubbel en dwars van genieten. Dat kan ik,’ zegt haar vader.

Manar lacht, en haar vader ook. Ze lachen samen. Ze lachen de pan uit. Ze lachen hem vierkant uit, terwijl hij zeker weten rond is. De pan laat zijn tanden zien. ‘Grrr...’

‘Ja,’ zegt de vader van Manar. ‘Het is allemaal jouw schuld.’

Terwijl de pan tegen me praatte, stond papa nog steeds met Manars moeder te kletsen. Hij deed stoer en zij lachte heel hard om alles wat hij zei.

Ik liep naar hem toe en trok hem aan zijn arm. ‘Pap? Ik wil naar huis.’

‘Nog even, Ila.’

Ik ging op het stoepje zitten en bekeek mijn vader. Hij deed raar: zwaaien met zijn armen en heel hard lachen en praten. Niet zoals hij thuis doet.

Manar stond nu bij de schommels. Zij zag het ook. Heel even keken we elkaar aan. Toen ging zij schommelen en ik bleef doorgaan met zitten.

Ik weet niet waarom mijn ouders gaan scheiden, maar ik denk niet om een pan.

Juf Lotte kwam naast me zitten. Ze wilde van alle plaatjes op mijn armen, benen, buik, rug en nek weten waarom ik ze had uitgekozen en ze zei dat ze het heel mooi vond staan. Ze liet me haar geheime tatoeage zien. Die zat op haar onderrug, ze moest haar broek een klein stukje omlaagschuiven.

‘Een hartje,’ zei ik.

‘Mooi, hè?’

‘Waarom een hartje?’

‘Zodat ik niet vergeet om van mezelf te houden.’

Ik lachte naar haar, maar ik begreep er niks van, want juf Lotte krijgt heel veel liefde. Alle kinderen knuffelen haar de hele tijd. ‘Stop, stop!’ roept ze dan. ‘Jullie drukken me nog plat!’

En als het echt zo is dat ze vergeet om van zichzelf te houden, dan had ze die tattoo beter op haar arm kunnen laten zetten, daar zie je hem tenminste. Nu kan ze alsnog makkelijk vergeten om van zichzelf te houden.

Op dat moment kwam papa naar ons toe. ‘Hoe is het hier, dames?’

‘Gaan we naar huis?’ vroeg ik.

Hij knikte. We haalden Jimmy op uit de sokkendisco en liepen naar huis.

Toen we bij het stoplicht stonden zei papa: ‘Nu moeten we nog iets verzinnen voor de vakantie, want morgen gaan we al. Waar hebben jullie zin in?’

Meestal verzinnen we pas onderweg waar we naartoe gaan, want we hebben een bus en dan heb je altijd je bed bij je.

‘Naar de zee,’ opperde ik. ‘En Nala moet mee.’

‘Nee,’ zei papa. ‘Nala kan niet mee, want dan loopt ze weer weg.’

Ik keek naar papa. Als je niet wist dat hij ging scheiden, zag je het helemaal niet.

